

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Quinta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

id adversa fronte pugnat cum clarissimis prædictionibus Prophetarum, quas mox sumi allaturus, quibus regnum æternum posteris Judæ spondetur.

Quinta.
Clar. in Gen.
49. 10.
Clar. in Gen.
49. 10.

VI. Quinta denique sententia patronos habet Caietanum Cardinalem, & Anonymum quemdam virum Ebraicis literis eruditum, Isidoro Clario commemoratum, quam ipsi ex recentiorum Ebraeorum apothecis eruerunt. Hæc quoniam strictim ab eis est proposita, neque ullis roborata argumentis, uberius à nobis pro ratione instituti dilatanda est, suisque rationibus fulcienda. Aiunt illi res duas valde notabiles & omni observatione dignas hic prædici à Jacobo, primum fore ut prodeat aliquando Messias è tribu Juda, deinde ut æternum eadem tribus Juda regnum obtineat, à Messia videlicet tribuli Judæ propagandum. Æternitatem igitur imperii posteris Judæ his verbis promitti volunt: *Non auferetur sceptrum de Juda, & dux de femore ejus: quippe si nunquam de hac tribu sceptrum ac ducatus auferendus est, nulla utique sine possessionem ejus circumscriptum iri, proindeque æternam fore manifestum est. Sententia verba liquido declarant, futurum ut perpetuas hæc imperii tribui Judæ per Messiam olim ex ipso proditurum contingat: Donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.* Sedenim aliud omnino, inquit, sonare videntur verba ipsa, nempe tum desitutum Judæ imperium, cum venerit ille qui mittendus est. Hic vero unica oraculi hæret difficultas, quam sexcentis tamen Scripturæ sacræ exemplis, sexcentis Interpretum suffragiis, sexcentis Scriptorum exoticorum testimonio examere promptum est. Iamdiu enim monuerunt nos doctissimi Librorum sacrorum explanatores vocem π , quam habet Ebraicum exemplar, quamque dictione *Donec*, retulit Vulgatus interpres, Septuaginta vero Senes vocabulo $\epsilon\omega\varsigma$, non semper finem, cessationem, ac $\mu\alpha\upsilon\sigma\upsilon$ ejus rei notare, de qua sermo fit, sed ejus nonnumquam continuationem, cum interventu alterius cui dictio, *Donec*, adjungitur. Sic octavo Genesios de Noëtico corvo: *Non revertetur, donec siccarentur aquæ super terram*: an ergo postquam siccatae sunt aquæ, corvus reversus est? minime vero. Itaque $\epsilon\omega\varsigma$ *Donec*, numquam reversum corvum significat, ne post siccatas quidem aquas. Sic vicésimo octavo Genesios Jacobo ait Deus: *Nec dimittam te, donec fecero quod locutus sum tibi?* an postquam ea fecisset Deus, Jacobum deserturus erat? neutiquam sane; sed Interpretum omnium consensus est, auxilii divini Jacobo exhibendi perpetuitatem hic sponderi, cum interventu eorum quæ ipsi Deus fuerat locutus. Sic Job vicésimo septimo capite: *Donec deficiam, non recedam ab innocentia mea*: an cum defecit Jobus, innocens esse desit? Sic sexto capite secundi libri Samuelis: *Igitur Michol filia Saul non est natus filius, usque in diem mortis sue*: an die mortis suæ filios parere cepit Michol? imo vero, perpetua ejus significatur sterilitas, cum mortis interventu, quam cum obiit Michol, sterilis esse non desit, sed longe magis sterilis facta est, ut pote quæ in vivis esse desit. Sic apud Homerum Agamemnon Chryseidem se patri reddendum negat, quoad ipsam Argis apud se telam texentem senectus invadat, quod perinde esse docet Eustathius, ac si nunquam se redditurum dixisset. Sic Achilles nulla sibi futura dixit cum Hectore fœdera, quoad alter alterum confecerit. Multa in eam sententiam collegit Hieronymus, quibus impii Helvidii obtrivit hæresim, & veram sententiam celeberrimi hujus loci defendit, in quo de Josepho & Maria ita disserit Matthæus: *Et non cognoscebat eam, donec peperit filium suum primogenitum*: an post uxoris Mariæ partum eam cognovit Josephus, quod sentiebat impius Hæreticus? haudquaquam certe, verum perpetuam Mariæ virginitatem prædicat Evangelista, cum interventu partus, quo primogenitum suum edidit. Ergo vocis hujus similem intellectum esse vult Caietanus in Jacobi vaticinio, assentientibus recentiorum Judæorum eruditissimis, ut sensus hic inde exurgat, Imperii firmam ac perpetuam possessionem tribui Juda promitti, quod à Davide, posterisque ejus per aliquot ætates gestum, & ad alios deinde nonnumquam translatum est, cumque ab his gereretur, mere terrenum erat; tum pervenit demum ad Messiam, unum ex ipsius posteris, à quo ex terreno coeleste factum est & æternum, ita ut ab eo auferri deinceps & extorqueri numquam possit.

Fag. & Toft.
in Gen. 49. 10.

Hæc ex officinis Rabbincis fere deprompta Caietanus interpolavit. Adscribit ea quippe Judæis Fagius & refellit. Refellit & Toftatus, qui contineri ea ait Rabbinnica quadam descriptione, cui titulus est, Defensorium fidei. Congruum huic præterea quippiam proponitur in Rabboth, & in Schebet Jehuda, & alibi: nempe sceptrum à Juda numquam iri ablatum, postquam semel venerit Siloh. Id probant ex accentu musico lethib, qui voci π adjungitur, cuique vim *staxermlu* inesse volunt; ita ut π , cui inhæret, divellat à sequentibus, & dictio hæc exponenda sit *In æternum*: ut locus sic interpungendus sit & interpretandus: *Non recedet sceptrum ex Juda, & legislator de inter pedes ejus in æternum, quando veniet Siloh.* Duo habet hæc expositio

Sententia Caietani plane consona, & quod regni perpetuitatem spondet Judæ, & quod voci *דע*, *Donec*, cessationis significationem non adscribit: verum in quibusdam discrepat; primum quod regni tempus à Messia inchoat, cum longe vetustiora regni hujus initia statuatur Caietanus: deinde quod regnum illi temporarium & cum mundo finem habiturum intelligant, adeo ut *דע*, tempus indefinitum, non infinitum notet, cum Caietani doctrina regnum primo temporarium signatum esse decernat, quod per Messiam spiritale fiat & æternum, ne ipso quidem mundi occasu finiendum. Præterea inutilis est interpunctio illa, qua *דע* à sequentibus disjungunt, cum sequatur *ב*, quod cum *דע* præcedenti conjungendum esse sciunt qui literis Ebraicis vel leviter tincti sunt. Tum vero *דע* significat *Donec*, uti exponi vulgo solet, non *In æternum*, quod illi volunt. Nec quicquam juvantur accentu Jethib, qui non semper *דע* est, velut in commate sequenti dictionem *בבט*, cui adnexus est, à sequentibus non divellit. Adde nec vocem *ב* recte exponi, quando.

Quantumvis probabilis videatur hæc Caietani sententia, causas habeo tamen, cur ab ea cogar discedere. Nam primum notam & significationem temporis, quo venturus erat Christus, detrahit vaticinio Jacobi, adversus constantem & consentientem, non omnium modo Patrum Ecclesiæ, sed & vetustiorum etiam Judæorum opinionem, qui hoc oraculo tempus adventus Messia signari fassi sunt. De Patribus satis multa jam diximus, unde res appareat. Ex Judæis sic intellexisse videtur Josephus, & cum Vespasianum palpo percuteret, huic ejus exitum adscripsisse, uti superius à me observatum est. Sic intellexerunt & ii qui ab Origenis ævo ad hoc tempus, Echmalotarcham de tribu Juda, gentis suæ principem ac duces esse, & porro fore ad ortum usque expectati sibi Messia, censuerunt, quos jamjam sumus adorturi. Sic intellexerunt etiam R. Moses ben Nachman, ejusque sequaces, qui vocibus *שכט* & *מזקק*, *Sceptrum*, & *Dux*, notari volunt sæva imperia, quibus ubique gens eorum premitur, quæque veniente Messia abroganda sint. Idem præterea Nachmanides, & R. Bechai, hunc ex ea prædictione sensum elici posse crediderunt, licet non semper Israël imperium teneat tribus Juda, non alios tamen quam tribules Juda legitime id arrepturos, donec oriatur Messias. Sic intellexerunt denique, qui *דוד* sceptrum Judæ promissum esse rati sunt ad Christi usque adventum, si nimirum Dei præceptis mongeram se tribus illa præster. Quæ quamvis inepta omnia sint, & proxime à nobis refellenda, perpetuus tamen ille priscorum Rabbiorum cum sanctis Ecclesiæ Patribus consensus, & constans ac *משה ויהושפט* traditio in assignanda Jacobæ huic prophetiæ nota ac significatione temporis ortus Messia, mihi non videtur temere spernenda. Aliud præterea vitium in hæc Caietani sententiæ, quod nimirum iisdem Jacobi verbis, *Sceptrum*, & *Dux*, duas res plane diversas signari putet, regnum nempe temporarium, & regnum æternum, licet nullam distinctionis interpositam notam assignet, qua aliud secernatur ab alio, temporarium ab æterno; nullam conjunctionis, qua duo hæc prorsus disjuncta simul comprehendi debere approber.

Joseph. de bell. Jud. l. 3. c. 28. & libr. 7. c. 31.

VII. Expositis præcipuis nostrorum hominum interpretationibus & sententiis, ac explosis, nostra nunc proponenda superest, suisque probationibus & argumentis instruenda. Res quatuor dico his notari Jacobi verbis: *Non auferetur sceptrum de Juda, & dux de femore ejus, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium.* Prima prædictionis pars hæc est, *Non auferetur sceptrum de Juda*, qua æterna sceptri possessio Judæ spondetur. Alterum prophetiæ membrum hoc est, *Et dux de femore ejus*, quo temporarius & caducus Judæ præsignificatur principatus. Tertium est istud, *Donec veniat qui mittendus est*, quo temporarii hujus regni finis & Messia adventus prædicuntur. Postremum hoc, *Et ipse erit expectatio gentium*, quo Messia regnum, non Chananæ terræ claudendum angustiis, sed quaquaversus per omnem orbem patens, & spiritale futurum nuntiatur. Harum quatuor prædictionis partium inobservata distinctio, maximam opinionum diversitatem, nec minorem rerum perturbationem ac confusionem peperit. Caietano suboluit legitimus primi, secundi, ac postremi membri sensus, quibus regnum Judæ ex temporario æternum, ex terreno spiritale promittitur: sed tertii sententiam, quo mutatio isthæc & tempus adventus prædicuntur, non olfecit. Temporarii & terreni regni pollicitationem his inesse, ac notam præterea temporis quo proditurus erat Messias, perviderunt plerique Interpretes, ac fere omnes; reliqua non attigerunt. Caute hæc distinxeris, omnibus angustiis ac difficultatibus nullo negotio te expediveris. Sed planum id ut fiat, accuratius perscrutanda loci sententia est. Dico priorem oraculi partem, *Non auferetur sceptrum de Juda*, generale quippiam proponere, & Judam erigere in spem æternæ regni possessionis posteritribuendæ; sed ita tamen ut modum, quo continget æternitas isthæc, non expo-

Proponitur deinde nostra, & argumentis confirmatur.